

CZIGÁNY GYÖRGY

Tavas

Csupasz ragyogás, közel jönnek
az erdők mind, a nyírfa-törzsek.
Utcák: szétnyílt tenyérből ujjak
mezíten mellű tájba túrnak,
gazzá gyalázott rózsakertbe.
Kelyhükből darazsat öklendve
és kivetkőzvéen színeikből
virágok vetik fejüket föl.
Felhő barlang mélyén, türelmes
égbolt kemencéiben verdes
végtelen gyűjtőtáborában,
e fényes fegyház mámorában
szegény szívünk: senki se lássa.
Fehér a labdarózsák gyásza.

Zsoltár

Idegen vagy. Szemed először nézem.
De mindenek kezdetén létezésem
végtelenjéből már hozzám hajoltál.
Félelmek test-fényében zsoltár.
Oly otthonos a nélkülözhetetlen.
Ki volnék? Általad kell fölfedeznem.
Egymásban jövőndő nyarakat lelve
heverünk túlvilági tengerekre.
Csak benned rejtezőkkel érthetem meg:
vér virágzik s kezeink együtt szentek.



Édenkert I.